

EVER
GAUGE

BE
SU

HEROINO
autorius

MELVIN BURGESS

Alma littera

SAIROS VEIDAS

BALSAI

Sara buvo labai populiari vidurinėje ir pirmaisiais keleriais metais gimnazijoje. Paskui jos populiarumas išblėso. Vieni ją laikė paprasčiausia keistuole, kiti manė, kad tik nori atkreipti į save dėmesį. Šiaip ar taip, ji smarkiai išsiskyrė iš savo bendraamžių, bet tie, kurie ją mylėjo, mylėjo nuoširdžiai ir ji jiems atsakydavo tuo draugai ir ką jai reiškia draugystė.

Su Dženete Kali Sara susipažino pirmisiais metais gimnazijoje ir susidraugavo visam gyvenimui. Keletą metų jos viską darė kartu – laktė koridoriais, kikeno, skaitė tas pačias knygas, net vilkėjo tuos pačius drabužius. Pašaliniai būtų pasakę, kad jos nepaprastai panašios, bet jau tada Dženetė suvokė, kad Sara visiškai kitokia. Ir kai devintoje klasėje Sara virto kitu žmogum, Dženetė nė kiek nenustebo.

Sara nepaprastai išstypo. Per kelis mėnesius užaugo trisdešimt centimetrų. Mergaitiška figūra, nepasidavusi brandai, netikėtai pražydo. Trumpam pasirodę spuogai išnyko per kelias savaites, o oda tapo tokia skaisti, kad

plika akimi nebuvo matyti porų. Skaisti oda buvo vienas iš keleto dalykų, patraukusių Džonatano Hyto dėmesį – jo paties oda visada buvo nekokia.

Ir dar jos odos kvapas.

– Vieną dieną pajutau kvapą, – pasakojo Dženetė, – ir paklausiau, kuo ji išsikvepinusi.

– Ir tu užuodi? – nustebė Sara. – Niekuo. Šįryt nė nesiprausiau.

Abi taip nustebino ši gamtos išdaiga, kad jos užsidarė tualete ir pradėjo uostinėti rankas, kojas, nugarą ir pečius, kad įsitikintų, jog tai tikrai jos odos kvapas. Tikra tiesa. Ji visa kvepėjo sūriais migdolais ir muskusu.

– Jai visą dieną nereikėdavo dezodoranto po dušo, – pasakė Dženetė nustebusi kraipydama galvą. – Negirdėtas dalykas – asmeninis kvapas! Ji sakydavo, kad jis jai nusibodo, kad norėtų kito kvapo, bet iš tiesų ji juo didžiavosi. Jei pavyktų supilstyti į buteliukus, užsidirbtų kalnus pinigų.

Savo ūgiu ir išvaizda Sara pradėjo traukti vaikinų dėmesį, kurį kentė šiek tiek sutrikusi, bet neprisileisdama jų artyn. Vėliau, kai jos veidas išgarsėjo visame pasaulyje, laikraščiai parašė neva ji pergulėjusi su dauguma tų vaikinų, padarė iš jos tikrą sekso maniakę. Dženetė visuomet tvirtino, kad tai netiesa.

– Ji visai nebuvo tokia. Net juokaudavo, kad liks paskutiniąja nekalta mergele žemėje, nes tebėra skaisti, kai visos draugės jau darė tai. Bet ji norėjo, kad visi manytų, kad ji turėjo daug vaikinų. Turėjau jai pažadėti niekam nesakyti, kad ji dar nekalta, nors pati tuo didžiavosi ir saugojo save tam vieninteliui.

– Pakenktų mano įvaizdžiui, jei visi sužinotų tiesą, – pasakė ji. Iš tiesų Sara išliko skaisti iki pažinties su Marku,

kai jai suėjo septyniolika, ir, kiek žinojo Dženetė, daugiau su niekuo nemiegojo.

O kai vaikinų dėmesys tapo nevaldomas, Sara padarė vieną dalyką, už kurią ją pasmerkė dauguma klasės draugų. O buvo šitaip.

Viskas prasidėjo pradinėse klasėse. Sena istorija – berniukai vaikosi mergaites ir taikosi kyštelėti ranką po drabužiais. Vidurinėje šis žaidimas išnyko, nes vieni kitų gerai nepažinojo, bet aštuntoje klasėje nedidelė grupelė berniukų ir mergaičių jį vėl prisiminė. Visi penki buvo geri draugai ir draugavo ne tik mokykloje, bet ir po pamokų. Trys berniukai sugaudavo vieną iš mergaičių, nusitempdavo į berniukų rūbinę ir šiek tiek pagrabinėdavo. Visa tai lydėdavo klyksmai ir juoko banga.

Mergaitėms šis žaidimas patiko ne mažiau kaip berniukams, tačiau tarp žaidimo ir tyčiojimosi egzistuoja subtili riba, kurią nesunku peržengti, kaip ir tarp tyčiojimosi ir seksualinio priekabiavimo. Tai nebebuvo vaikų žaidimas. Berniukai kelis sykius pamėgino tai su kitom mergaitėm ir tik per plauką išsisuko. O pamėginę tai su Sara jie padarė lemiamą klaidą.

Sara su jais draugavo – ne artimai, tiesiog draugavo. Ji buvo geidžiamiausia mergaitė mokykloje, tad pamėginti su ja jiems buvo dar smalsiau. Vieną dieną jai einant pro šalį jie pasičiupo ją ir įtraukė į rūbinę.

Dženetė stovėjo koridoriuje su kita mergaite, kai tai nutiko. Ji girdėjo berniukų juoką ir Saros riksmus, jos širdis pradėjo daužytis. Ji nerimavo ne dėl Saros. Berniukai peržengė leistiną ribą, bet Sarai pavojus negrėsė – tai nebuvo tikra prievarta.

– Negerai, kad jie taip daro, – pasakė šalia stovinti mergina. Dženetė dar pagalvojo, kad ji kaip niekad teisi.

Viskas baigėsi per kelias sekundes. Berniukai išlėkė kikendami ir šaipydami, iš paskos išėjo Sara, taisydamasi išpeštus marškinėlius. Ji priėjo prie Dženetės, išsitraukė mobilųjį ir surinko numerį. Kalbėdama nenuleido nuo jų akių.

– Policija?

Triukšmas koridoriuje akimirksniu nutilo.

– Trys vaikinai gašliai išsityčiojo iš manęs berniukų tualete Stenfordo vidurinėje. Aš Sara Karter, tie vaikinai tebėra čia. Dabar aš su draugėmis, taigi esu saugi. Yra liudininkų. Prašau kuo skubiau atsiųsti pareigūnus.

Ji baigė pokalbį ir surinko kitą numerį.

– Ji tik pajuokavo, – pasakė vienas berniukas.

– Ji to nepadarytų, – pritarė antras.

– Ji nė numerio nesurinko, – suniekino trečias.

Jinai jiems nieko neatsakė.

– Naujienų skyrius? Sveiki, aš Sara Karter, prie manęs ką tik seksualiai priekabiavo Stenfordo vidurinėje. Policija jau važiuoja. Trys vaikinai. Taip. Man tik keturiolika metų.

– Skiedžia, – išlemeno Baris. Visi trys atrodė kaip reikiant persigandę.

– Tai tik žaidimas, ar ne? – pasitikslino Džojis.

Paskui ji paskambino direktoriui. Jis buvo posėdyje, tad ji kalbėjosi su sekretore.

– Tai pasakykit, kad jis temptų savo subinę čia, prie berniukų tualetų matematikos korpuse. Aš Sara Karter, prie manęs seksualiai priekabiavo keli mokyklos mokiniai. Policija ir žurnalistai jau važiuoja.

Ji išjungė telefoną ir pasižiūrėjo į berniukus.

– Žiūrėkit, – pasakė ji, susiraukė ir pradėjo žliumbti.

– O Viešpatie, – sudejavo Baris Džonsas. Kai koridorium atlėkė direktorius su keliais mokytojais, bildan-

čiais iš paskos kaip raganosių banda, jie suprato, kad tai nebe juokas.

– Tai jie, – pasakė Sara. – Jie manęs vos neišprievartavo, – pasakė ji, ir tai nebuvo tiesa. – Jie mane lietė, – pridūrė ji, ir tai jau buvo tiesa. Ir pradėjo verkti. Kilo triukšmas, per kurį pasigirdo policijos sirena.

Prasidėjo tikras pragaras. Mokykla, žiniasklaida, policija ir taip toliau. Drama buvo vieša, toks vėliau taps visas jos gyvenimas. Berniukus išvedė blyksint žurnalistų fotoaparatus, perbalęs direktorius davė interviu, o policija vaidino kietuolius prieš kameras. Siužetas, kaip Sara ir tikėjosi, buvo efektyvus. Jis pateko į vietos vakaro žinias ir į kitos dienos laikraščius – paauglių gauja norėjo išprievartauti keturiolikmetę mokyklos tualete! Nuostabu!

Po tokio Saros poelgio mokykla pasidalino į dvi stovyklas. Vieni manė, kad berniukai patys to prisiprašė, kad tai buvo užpuolimas. Kiti manė, kad ji tiesiog pasinaudojo situacija. Mokyklą užpuolė žurnalistai – prievartos ir iškrypėlių lizdas, kuriame nuo seno dedasi panašūs dalykėliai, tik niekas nekreipia į tai dėmesio. Ir žurnalistų šventa pareiga iškelti tai į dienos šviesą.

Galiausiai isterija nurimo, buvo pasiektas susitarimas. Berniukai tiesiog nesubrendę, juos reikėjo pamokyti, tačiau tai nebuvo kriminalinis nusikaltimas. Visi ėmė spausinti Sarą. Dauguma reikalavo atsiimti kaltinimus, tarp jų ir Teresa Dickinson, viena iš dviejų grupelės mergaičių.

– Jie tik kvailiojo, ir tu tą žinai, – pasakė ji.

– Žinau tik tai, kad potencialius prievartautojus paverčiau padoriais piliečiais, – atkirto Sara. – Niekas negali liesti manęs be mano leidimo – gali taip ir pasakyti savo draugeliams. Ir dar pasakyk jiems, kad tai tik pradžia.

Bet galiausiai ji vis dėlto atsiėmė kaltinimus. Buvo kalbama apie pašalinimą iš mokyklos, bet berniukai atsipirko nušalinimu iki trimestro pabaigos. Ir, kaip ir sakė Sara, daugiau jie nė nemėgino nieko panašaus. Ir ne jie vieni. Mokykloj iš tiesų buvo ta problema – ne tokia rimta, kaip teigė spauda, – tačiau prievartos neišvengė. Dideli prieš mažus, stiprūs prieš silpnus ir taip metų metus. Dauguma mokytojų tiesiog užmerkėdavo akis, kai kurie reaguodavo, tačiau dabar į mokyklą nukrypus įtarios spaudos žvilgsniams bei vertinimams jie ėmėsi priemonių. Neliko kitos išeities. Gal Sara pasielgė ir ne visai sąžiningai, tačiau jos poelgis užbaigė daugybę baimių ir ašarų.

Tokia jau ji buvo. Kad ir ką darytų, tikslo siekdavo iki galo ir tik paskui pagalvodavo.

Sarai augant augo ir jos užmojai. Dženetė neabejojo, kad Sara seks savo žvaigždę, o jai, Dženetei, tai bus ne jos nosiai. Nors abi merginos pasuko skirtingais keliais, viena nuo kitos nenutolo. Iki pat pabaigos jos mylėjo viena kitą kaip seserys.

Sara daug metų lankė vaidybos pamokas, tačiau jau dvylikos pradėjo kalbėti, kad išgarsės kaip asmenybė, o ne dėl nušlifuočių judesių. Tuo pat metu iškilo dilema, kas ji yra iš tiesų. Vaikystėje Sara mėgo vaidinti. Kai paaugo, užuot metus šį užsiėmimą kaip dauguma, pradėjo jį taikyti kasdieniame elgesyje ir galiausiai tapo sunku atskirti, kada ji būna savimi, o kada vaidina.

Viskas prasidėjo nuo akcentų. Sara susigalvodavo kokią nors akcentą ir kalbėdavo juo keletą dienų. Pirmadienį ateina į mokyklą pasigavusi airišką, škotišką ar japonišką akcentą ir nesiskiria su juo visą savaitę. Bet negana to. Tie keisti balsai turėjo savo gyvenimus, tapdavo naujais žmo-

nėmis, dažniausiai kaip diena ir naktis besiskiriančiais nuo pačios Saros. Dženetė prisimena personažus, kurie mėgo tai, ko negalėjo pakęsti Sara, tarkim, raudoną mėsa, troškintą raudonajame vyne, keptą žuvį su bulvytėmis ar užpakalį dengiančius marškinėlius.

Dženetę visa tai glumino. Kartais naujas personažas jai nepatikdavo, bet dažniausiai jinai jį tiesiog įsimylėdavo, kaip buvo įsimylėjusi pačią Sarą. Tačiau staiga išaušdavo rytas ir keistasis personažas būdavo dingęs. Ją tai gąsdino.

Kartą Sara tris savaites apsimetinėjo filipiniete. Ji buvo vardu Marija, dvidešimties metų. Filipinuose ji kreipėsi į pažinčių tarnybą, kad jai surastų vyrą vakarietį, bet tėvai ją privertė ištekti už daug vyresnio vyro, kuris atsivežė ją gyventi į Angliją. Ir dabar ji turi susirasti darbą, kad galėtų siųsti namo pinigų ir padėtų išlaikyti šeimą, tačiau iš pradžių ji norinti gauti išsilavinimą. Jos vyrui keturiasdešimt penkeri, ir kadangi jis turi aukštas pareigas, kai ką patraukė už virvučių. Taip jos pase atsirado įrašas, kad ji penkiolikmetė anglė, turinti teisę į mokslą, o ne dvidešimtmetė filipinietė, kuri tokios teisės neturėtų. Marijai visą laiką teko apsimetinėti, kad ji anglė. Ji prisaiškino Dženetę niekam neatskleisti jos paslapties. Buvo pasiryžusi viskam, kad tik gautų išsilavinimą ir padėtų savo šeimai. Ji skundėsi, kad jos vyras tikras iškrypėlis, verčia ją išdaryti keisčiausius dalykus, tačiau į detales nesileisdavo. Ji pasakė Dženetei ir dar kelioms mergaitėms, kad jos niekada nesusidėtų su vyresniais, nes jie visi iškrypėliai. Tačiau visos manė, jog viskas dėl to, kad Marija nekalta, kad viskas greičiausiai normalu, bet nė viena jos apie tai nepaklausė.

Po trijų savaitių Marija tiesiog išnyko kaip ir visi ankstesni personažai. Dženetė buvo mirtinai išsigandusi. Ji

prisiekinėjo, kad apsimetinėdama Marija Sara iš tiesų ėmė darytis panaši į filipinietę.

– Prisiekiu, jos net akys susiaurėjo, – tikino Dženetė. – Mane tai pribaugė. Baisiai jos ilgėjausi. Pačiai nesitiki, bet tai tiesa. Priverčiau Sarą dar kartą apsimesti Marija, kad galėčiau su ja atsisveikinti – negalėjau susitaikyti su mintim, kad jos nebėra. Mes net sukūrėm jai laimingą pabaigą, kad ji palieka savo vyrą ir susiranda mielą filipinietį, kuris išsiveža ją gyventi į Ameriką ir ją gerbia.

O sulaukusi keturiolikos, be viso kito, Sara ėmė regėti vizijas. Vaiduokliai, šmėklos, balsai. Ji apie juos beveik nepasakodavo, netgi Dženetei, tad Dženetė nežinojo, ar ji neišsigalvoja. Kartą Sara pareiškė mačiusi Mariją vaikštant po jos kambarį ir dedantis daiktus.

– Šiurpu, – nusipurte Dženetė. – Tik pamanyk – matyti savo išsigalvotų ir paskui pradangintų personažų šmėklas!

Čia reiktų paminėti dar keletą Saros savybių, kadangi jos tiesiogiai susijusios su tuo, kas jai nutiks vėliau. Viena jų – garsioji Saros anoreksija. Mūsų laikais, kai tarp lieknumo ir grožio dedamas lygybės ženklas, šis žodis visiems gerai žinomas. Sara niekada nebuvo panaši į pagaliuką ir nemarino savęs badu, tačiau visą gyvenimą jautėsi stora – nesvarbu, kaip buvo iš tiesų. Ji amžinai skųsdavosi, kad sveria keliais kilogramais per daug, nesvarbu, koks iš tiesų buvo jos svoris, amžinai imdavosi dietų, kurių nesugebėdavo laikytis, ir amžinai šlykštėdavosi savo silpnumu – galiausiai tapo šlykšti pati sau. Tačiau vienas žvilgsnis į nuotrauką akimirksniu visa tai paneigtų.

Kai pasireiškė pirmieji anoreksijos požymiai, ji ėmė galvoti apie plastinę operaciją. Ir viena, ir kita lėmė ta pati psichologinė priežastis. Kaip ir dar vieną jos savybę.

Taigi – Sarai dažnai pasitaikydavo „nelaimingi atsitikimai“. Daugumą, kas ją pažinojo, tai stebino, nes jos judesiai atrodė gracingi ir tikslūs. Pažįstami sakydavo, kad net darydamasi arbatą ar pasilenkdama pasiklausyti pokalbio ji atrodo kaip šokėja. Tačiau ją ištikdavo „nelaimingi atsitikimai“ – ir ne su kokiais daiktais, o tiesiog jai pačiai. Ji keliskart apsipylė karštu gėrimu ir kone nusiplikė. Septyniolikos jau buvo ne mažiau kaip keturis kartus susilaužiusi rankas ir kojas – ir vis nugriuvusi nuo laiptų. Dar kartą, likus dienai iki šokių finalo, ji užsimetė ant kojos plytą ir du mėnesius klibikščiavo su ramentais ir sugip-suota koja.

Galiausiai tie „nelaimingi atsitikimai“ pradėjo kelti įtarimą. Kai kas manė, kad Sara taip elgiasi tyčia, tai yra žaloja save. Ji šį kaltinimą visada neigė, bet, kaip pastebėjo dauguma, Sarai žodžiai „tiesa“ ir „melas“ ne visada reiškė tą patį, ką kitiems.

Per vieną tokį „nelaimingą atsitikimą“, ištikusį ją netrukus po to, kai išsiskyrė su Marku, ji pateko į ligoninę, kur ir susipažino su Džonatanu Hytu.

UŽRAKINTOS DURYS

Po dviejų dienų Markas jau rausėsi Tomo Vudso kelnėse. Paties Vudso, savaime suprantama, jose nebuvo – jis gulėjo už kelių metrų ir saldžiai knarkė. Markui tai visai nepatiko. Jei jį sučiups, po valandos jis sėdės policijos areštinėje, o Sara liks viena.

Buvo matęs Sarą išsigandusią, bet tą kartų nėra ko net buvo bjauru. Baimė užkrečiama. Markas kelis kartus lyginti su siaubu tą naktį, kai šmėkla apsilankė jos kambaryje. Ji paskambino jam verkdamą ir maldavo ateiti. Saugodamasis kamerų Markas atbėgo į jos kambarį kur rado drebančią nuo galvos iki kojų, visiškai pakrikusią. Jinai įsikabino į jį ir maldavo padėti. Markas norėjo iškart pabėgti, bet ji atsisakė. Ta vizija jai pasirodė ne šiaip sau. Sara buvo tikra, kad už viso to stovi Kėjus ir Hytas. Juk ta mergina čia gyvena, ar ne? Buvo viena iš darbuotojų. Taip, ji išvažiuos – tik kvailys po viso šito čia pasiliktu. Bet prieš tai jiems reikia sužinoti, kas slypi už tų durų.

Markui pavyko susitarti. Tegu Sara laukia savo kambaryje, susideda daiktus ir būna pasiruošusi išvykti. Pamatę, kas yra už tų durų, jiedu dings.

Markas grabaliojo tamsoje, jo rankos drebėjo. Vudsas buvo pritvirtinęs raktų žiedą prie kelnių diržo kilpos ir tamsoje Markas negalėjo jo atkabinti. Jau norėjo nutraukti. Kodėl ir ne? Po valandos jų čia nebebus. Kita vertus, taip darydamas jis išsiduotų... Tad toliau knebinėjo žiedą, galiausiai rado kabliuką, tyliai nuvėrė raktus ir grįžo į viršų pas Sarą.

Kartu jiedu nusileido į tarnybines patalpas. Markas maigė savo delninuką ir junginėjo kameras nepamiršdamas vis atsigręžti – jis buvo tikras, kad bet kurią akimirką iš sienos staiga gali išnirti daktaras Kėjus ar Džonatanas Hytas. Sara įsikibo jam į ranką ir žiūrėjo tiktai į priekį – visi jos siaubai dar tik prieš akis. Ji nenorėjo jo gąsdinti, bet jis suprato, ką reiškia jos aikčiojimai ir krūpčiojimai – ji vėl regi viziją. Einant koridorium, ją lydėjo triukšmas, bilismai, blyksėjo šviesa, kaitaliojosi temperatūra. Jiems priartėjus ji išgirdo, kaip kažkas sušnypštė. Paskui paslaptingas vyriškas balsas pašaukė ją vardu ir ji pašoko aukštyn.

– Kas? – sukuždėjo Markas.

– Nieko. Triukšmas. T-tu negirdi? – sulemeno ji. Markas papurtė galvą. Aplink buvo ramu. Kažkas nedavė ramybės tiktai jai.

Jie priėjo prie durų. Ji užuodė kraujo ir irimo kvapą. Stengėsi nekrūpčioti, bet baiminosi, kad tuojau pro durų medį gali išnirti šmėkla. Tačiau pasiekus duris triukšmas liovėsi, tarsi jie būtų pajutę, kad ji jau čia.

Sara atsiklaupė ant grindų ir kaip šuo pauostė orą. Markas su geismu žiūrėjo į jos užpakaliuką ir kartu dėl jos baiminosi.

– Matai? Mirtis! – sušuko ji pergalingai. – Ten yra la-
vonas.

Jis irgi atsiklaupė ir pauostė, bet šį kartą nieko nepajuto. Kita vertus, jo nosis amžinai užsikimšusi. Sara sunkiai atsiduso. Dieve, neleisk, kad viskas pasikartotų! Ji atsisėdo ant žemės, nugara atsišliejo į duris ir pamėgino nusiiraminti žiūrėdama, kaip Markas ima iš kuprinės raktus, susuktus į marškinėlius, kad netarškėtų.

Markas žvilgtelėjo į raktą skylutę, paskui į raktus galvodamas, nuo kurio pradėti. Jam renkantis raktą vėl pasigirdo triukšmas. Iš pradžių tylus dunkstelėjimas, paskui pro durų plyšį grindyse blykstelėjo šviesa.

Sara krūptelėjo ir pakėlė akis į Marką, bet ir vėl buvo aišku, kad jis nieko negirdi. Žiūrėjo į ją susiraukęs, tarsi laukdamas pasiaiškinimo. Sara jam šyptelėjo, abu buvo sutrikę ir išsigandę. Norėdama nuslėpti baimę ji ėmė šnekėti, padrikai aiškinti, ką jiedu veiks iš čia išėję, kaip gyvens kartu, saugiai ir laimingi. Jai šnekant triukšmas sustiprėjo – už durų pasigirdo šnypštimas, dunksėjimas, plyšyje buvo matyti šviesos blyksniai ir šešėliai, girdėti prislopinti balsai ir žingsniai. Ji paklaiko nuo minties, kad tas kažkas už durų stvers ją ir įsitemps per plyšį, taip ją sutraiškydamas į košę. Ji tarsi nujautė, kad tas padaras, kad ir kas jis yra, turi demoniškų galių. Ir vis tiek iš gryo užsispyrimo, sutrikimo, o gal norėdama sau įrodyti, kad ten nieko nėra, ji nepajudėjo.

Markui atrodė, kad ji kraustosi iš proto. Ji tupėjo ant žemės įsitempusi, dusdama alsavo ir kažką nerišliai pasakojo, kartkartėmis strykteldama, krūpčiodama ir dairydamosi į šalis. Staiga ji pašokusi puolė prie Marko ir apsikabino jį.

– Negi negirdi? – sušnabždėjo ji. Kaip tik tada pasigirdo garsus smūgis ir riaumojimas, taip riaumoja liūtai ar

pabaisos filmuose, toks garsus, kad jai pasirodė, jog padaras išlauš duris ir griebis ją.

– Ko negirdžiu? – nesuprato jis. – Ten nieko nėra. – Jinai jį tikrai gąsdino.

– Bet... O Dieve, negi tu nieko negirdi?

Vėl pasigirdo baisus triukšmas ir riaumojimas, tarsi būtų pasirodęs pats Minotauras, paskui vyro balsas – jis kalbėjo greitai, bet tyliai, nebuvo galima suprasti, ką sako. Staiga iš skausmo suriko mergina. Buvo klaiku – kraupus, šaižus, švokščiantis garsas sklido iš jaunos gerklės.

Markas nustūmė ją šalin ir pakėlė raktus.

– Dabar pamatysim, – niūriai pasakė jis. Sara atsitraukė gręžiodamasi per petį – toks triukšmas turėjo prikelti visą namą – ir stebėjo, kaip Markas vieną po kito mėgina pritaikyti raktą.

Staiga riksmas nutilo. Buvo girdėti tik jų pačių alsavimas. Vienintelis garsas buvo tylus miegančio namo gaudesys bei raktų žvangėjimas. Jis išbandė visus raktus, gal trisdešimt, bet tinkamo nerado. Žvelgdamas į Sarą stabtelėjo. Ji buvo balta kaip popierius.

– Kas atsitiko? – paklausė jis.

– Ji nutilo. Tikriausiai nebegyva. Manai, jie ją nužudė? Markas susiraukė. Ką jis gali žinoti?

– Arba aš kraustausi iš proto, arba ten kažką nužudė. Atidaryk tas prakeiktas duris.

Markas apsilaižė lūpas ir ėmė toliau tikrinti raktus. Šįkart, įveikus kokį ketvirtadalį, vienas raktas apsisuko spynoje.

Jis palaukė, paskui patraukė už rankenos, ir durys prasivėrė. Ten pamatė kitas duris. Keli metrai sienos ir toliau kitos durys – šįkart metalinės. Rakto skylutės nebuvo.

Sara sudejavo ir puolė prie tų durų. Jos rankos nuslydo metaliniu paviršium, bet rankenos nebuvo. Ji vėl suklupo ant žemės pauostyti oro, jos pirštai ant grindų užčiuopė kažką šaltą ir keistą. Ji pakėlė tą daiktą. Tai buvo gabalas seno apipelijusio sumuštinio, kurį kažkas numetė prieš kelias dienas ir pamiršo.

Supratusi, kas tai, Sara jį numetė. Tai ir buvo puvimo smarvė. Markas priklaupė ant žemės ir rakto galiuku praskėtė sumuštinį.

– Dešra, – pasakė jis.

Jis pakėlė akis, jų žvilgsniai susitiko. Stojų tylą. Paskui abu ėmė juoktis.

Akimirką jie negalėjo žiūrėti vienas į kitą, nesėkmingai mėgindami nutilti. Sumuštinis jiems pasirodė baisiai juokingas. Markas pajuokavo, kad jie persekioja dešros vaiduoklį, mėginant sulaukyti juoką pasidarė tik dar blogiau. Bet linksmybės truko neilgai. Staiga Sara išgąstingai riktelėjo. Markas pažiūrėjo ten, kur buvo įsmeigtas jos žvilgsnis – į metalines duris. Jis nieko nepamatė, bet prieš Sarą, vos už kelių centimetrų, ėmė ryškėti figūra – mergaitė be veido.

Ji vėl kraujavo, bet šįkart neišleido nė garso. Kažkaip didingai žengė pro duris, kuriose atsirado skylė ir vėl užsitraukė. Sara prisispaudė prie sienos ją praleisdama, bet praeidama šmėkla ją vis tiek kliudė. Prie pirmųjų durų, kurias jie buvo uždarę vengdami triukšmo, šmėkla stabtelėjo, tarsi negalėtų praeiti. Sara žvilgtelėjo į jos veidą ir pamatė klaikų vaizdą – dantys nedengiami lūpų, kruvini kaulai be raumenų, išplėtos akys atsakė jai smalsiu žvilgsniu.

Sara sudejavo ir sužiaukčiojo. Ji prisispaudė prie sienos, užsimerkė ir nosisuko, ranka rodydama Markui, kad

pažiūrėtų. Markas dirstelėjo per petį, bet nieko nepamatė. Tada švelniai palietė jai ranką. Sara atsimerkė. Šmėkla tebebuvo tenai, laukdama dievai žino ko.

– Atidaryk jai duris, – suaimanavo Sara ir su siaubu žiūrėjo, kaip Markas pasilenkė per iškankintą figūrą ir paspaudė rankeną. Mergaitė iškart patraukė toliau. Sara išbėgo paskui ją, bet po dviejų žingsnių šmėkla pradingo. Ore liko tik silpnas kraujo ir antiseptiko kvapas.

Sara sustojo jausdamasi visiškai bejėgė prieš tokią agoniją. Ji atsigręžė į Marką, kuris stovėjo tarpdury ją stebėdamas, ir pravirko. Markas ją apkabino.

– O dabar eime iš čia, – pasakė jis.

Bet ji papurtė galvą.

– Juk atidariau duris, ar ne? – paklausė Markas piktai.

– Ne tai svarbiausia, – atsakė ji.

Markas nususuko apžiūrėti antrųjų durų.

– Nėra kaip įeiti, – pasakė jis.

Sara nieko nepasakė, tik per jo petį pažiūrėjo į metalinį durų paviršių. Už jų pasigirdo tylus riksmas. Šįkart, kad ir labai negarsų, jį išgirdo ir Markas.

Vėliau, sugrįžus į kambarį, Sara kūkčiojo ir visa drebėjo, ašaros krito ant plikų Marko rankų ir vertė jį krūpčioti. Jos buvo šaltos kaip ledas. Ant Saros rankovės, kur eidama pro šalį prisilietė šmėkla, buvo krešančio kraujo.

Sara užsispyrė: Markui nepavyko įkalbėti jos išvykti, kol ji nesužinos, kas slypi už antrųjų durų. Iki operacijos buvo trys savaitės.

Markas vėliau buvo kaltinamas, kad nieko nesiėmė anksčiau, ir labiausiai dėl to graužėsi jis pats, kita vertus, jis padarė viską, ką galėjo, kad įtikintų ją išvykti. Visiems, dažniausiai ir pačiai Sarai, buvo aišku, kad tokios būklės

jos negalima operuoti ir, o jis buvo pasiryžęs viskam, kad tik priverstų ją išvykti. Jei reikės, net pagrobti. Tačiau jis nespėjo.

Visi žinom, kaip ši istorija baigėsi Sarai, bent jau manom, kad žinom. Visa tai buvo ilgai aptarinėjama laikraščiuose, žurnaluose, per radiją ir televiziją, teisme, scenoje, baruose ir netgi visų mūsų namuose. Kas nutiko – tai viena, bet kaip tai nutiko ir kodėl – visai kas kita. Dažniausias požiūris – teismo požiūris – kad Sara buvo priversta jėga arba apgauta, o gal ir viena, ir kita. Tačiau yra ir kitas požiūris – kad ji žinojo, kas jos laukia, ir tyčia pasiaukėjo dėl savo ambicijų. Ir nors tai atrodo neįtikėtina, mes žinom, kad ji bent kartą apie tai pagalvojo – tai užfiksuota šiame, paskutiniame jos videodienoraščio įrašė.